

az elittől

FOTÓK: HAÁZ VINCE

Két olimpia után nagyon tudtam, mi kell ahhoz, hogy aranyérmet nyerjek. Közben lett edzőm, több kerékpárom, szerelóm, nagyon felkészült voltam. Azt az érzést soha nem fogom elfelejteni, amikor a verseny előtti utolsó este lefeküdtem, és tudtam azt, hogy másnap reggel a legjobb kell legyek a világon, mert ha nem, akkor az egész karrierem semmit nem ért. Óriási nyomás volt rajtam, de amikor megnyertem a versenyt a házigazda angol riválissal szemben, a népes közönség felállva tapsolt, ez fantasztikus érzés volt. Miután megnyertem az olimpiát, úgy éreztem, hogy mindent elértem, de tudtam azt is, mennyit szenvedtem.”

A 2016-os paralimbia nem úgy jött össze, ahogy szerettem volna, mivel a hatodik helyen zárt, emiatt eléggé csalódott is volt. Rióban egyébként összekeverték a sérültségi fokozatokat, így például egy lábprotézises versenyző összekerült olyanokkal, akiknek két ép lábuk volt. „Ez egyre nagyobb probléma világszinten, az új szabályok szerint a féllábú sportolók kétlábú sportolókkal versenyezhetnek. Eleinte ez nem volt annyira

nyilvános, de most az országok arra törekednek, hogy inkább két, akár sorvadt lábbal rendelkező sportolót indítsanak, mint egy protéziseset, mert tudják, hogy jóval nagyobb esélyük van. Amennyiben megnézzük egy bizonyos verseny végét, szinte egészséges sportolókat látunk beérni a célba, nem lehet megállapítani, hogy parasportolók. Erről hamarosan fórumot tartanak, és ezt a szabályt meg kell változtatni, mert diszkriminációnak számít” – hangoztatta Novák Károly Eduárd, aki részt vesz a jövő évi tokiói olimpián is.

„Meg kell venni a tudást”

Mint ismert, 2012 után rengeteg változás történt a kerékpársportban, a vetélytársak még profibbabbak lettek, Novák pedig elkötelezte magát a hazai kerékpárszövetséghez, a következő évben megválasztották elnöknek, ami egy új kihívás volt számára. Hihetetlen, hogy ebben az időszakban nagyjából hetven pere volt, a sportminiszterek nem akartak szóba állni vele, többek között Szabó Gabriella sem, pedig barátja volt, de úgy érezte, hogy a sportág fellendítéséért vállalt tervét véghez kell vinnie. Aztán 2017-ben jött Marius Dunca miniszter, és azóta kapnak támogatást, jelenleg a tehetséges versenyzők megfelelő körülmények között tevékenykedhetnek.

„Profi szinten még mindig távol állunk a világelittől, figyelembe véve, hogy külföldön az edzésprogramot is számítógép segítségével állítják össze. A kerékpársportban például mobiltelefonos applikációval dolgoznak, amelyre feltöltik, hogy a sportolónak milyen heti edzésterve van, erre a szakács elkészíti az étrendjét, hogy az adott edzés előtt mit kell bevinnie a szervezetébe.”

A Román Sísövetségénél is sok konfliktus van, de ha váltás történe, elgondolkodnál azon, hogy elnök légy? – tette fel a kérdést Kádár Zoltán Tófalvi Évának. „Legfeljebb abban az esetben, ha mindenkit az érdekel, hogy a későbbiekben egy világ- vagy olimpiai bajnokot neveljünk ki. De amikor tudom, hogy mindenkinek az a célja, hogy bizonyos dolgokat elrejtsem, semmiképpen sem – jött az egyértelmű válasz. „A jelenlegi edzők, akik ott vannak a szövetségénél, negyven évvel ezelőtt befejezték a tanulmányaikat, de azóta semmilyen továbbképzésen nem vettek részt. És felháborodnak akkor, amikor az olasz sportolókat emlitem példaként, akik az élen járnak a sísportokban, és miért próbálom azt az edzésprogramot gyakorolni, illetve azt a mentalitást behozni” – emelte ki Tófalvi Éva.

„Amikor a román szövetségénél egy világkupára még mindig egy hetvenéves edzőt küldenek ki egy olyan huszonéves versenyzővel, akinek teljesen más a felfogása, más-hogy látja a világot. Ők ketten nem tudnak összeférni, ez lehetetlen.

A vásárhelyi sportkedvelők megtudhatták, miért virágzik Csíkszeredában a sportélet

Ezért van ilyen kegyetlen mélyponton a romániai sport, mert nem hajlandók elismerni, hogy ez a rendszer nem működik és változtatni kellene rajta. Amennyiben sikerülne előre lépni, belátható időn belül egy magasabb szintre érnének” – folytatta. Saját példaként megemlítette, hogy pályafutásában is volt egy olyan pillanat, amikor belátta, hogy ha nem lép egy szintet, akkor nem tud előrehaladni. „Szponzorokat szereztem és egy olasz edzőt, próbáltam több embert bevonni, mert a szövetségénél nem számíthattam támogatásra. Mivel az osztrákoknak nem volt női csapatuk, befogadtak engem. Ők mindannyian segítettek a pályafutásom alakulásában.”

Novák Károly Eduárd szerint Romániában a rendszer sosem kérte azt, hogy az edzők képezzék magukat, hanem évente a sportkluboktól egy bizonyos éremszámot követeltek, ami már elég is volt. „A sport így nem fejlődhet, pedig a világban jóval előrébb járnak. Nálunk egyszerűen meg kell venni a tudást, külföldi edzőket szerződtetni, akik még két-három segítőt hoznak magukkal. Ez lenne a stratégia, amivel le lehet rövidíteni az időt, mert ha megvárják, hogy az itthoni edzők megtanulják azt, amit a külföldiek már régóta tudnak, sosem tudják utolérni őket. A hazai szövetségeknél rengeteg pénz van ahhoz képest, hogy nincs aktivitásuk és kevés sportolót foglalkoztatnak.”

Trandafir Norbert meglátása szerint, a hazai úszók négy évvel vannak lemaradva a világ élmezőnyétől, mert például amit ő 2008-ban tudott, azt a világ már 2004-ben

megmutatta, így amikor edzéstaniilag eljutott arra a szintre, a többiek már két lépéssel előtte jártak. „Hihetetlen, hogy külföldön milyen sokat fektetnek a sportba. Például a 2012-es olimpia előtt Ausztrália hatmillió eurót költött az úszók rajtjának fejlesztésére, ezzel szemben a hazai úszószövetségnek a 2016-os évre 300 ezer volt a költségvetése.

Csíknak van sportstratégiája

Figyeled-e még a marosvásárhelyi sportéletet? – kérdezte Kádár Trandafiról, aki pályafutása nagy részében Bákónak versenyzett. Több próbálkozása is volt, hogy hazatérjen Marosvásárhelyre, de ez nem sikerült, elmondása szerint máig tartoznak neki egyes klubok, ebből a szempontból pedig szülővárosa leszerepelt előtte. Úgy véli, amint az úszósport fejlődni kezdett Marosvásárhelyen, a sátoztetős uszodát részlegesen bezárták, így ismét kezdődött a lejtmenet. Marosvásárhelyen a Városi Sportklub egy év után becsődölt, ezzel szemben Csíkszeredában virágzik a sportélet. Trandafir Norbert kiemelte, Csíkszereda az egyetlen olyan város az országban – és Európában is nagyon kevés ilyen van –, ahol a gyerekeknek kötelező megtanulniuk úszni. Ez egy olyan megyében, ahol öt évvel ezelőtt még uszoda sem volt, egyértelmű előrelépésnek számít.

Tófalvi Éva hozzátette, Csíkszeredában azért működik jól a VSK, mert egy olyan polgármesterük van, aki értékeli a sportot, és a magas szinten sportolókat rendszerint támogatják. „Sok mindent tapasztaltam más városokban, és ahhoz képest nem állunk rosszul. Azért hozták létre a klubot, hogy mozgósítsák a fiatalokat. A sport össze van kötve az egészséggel, fontos, hogy a gyerekeket a sport felé irányítsuk. Nem mindenből lesz olimpiai bajnok, de ha elkezdnek egy sportágat, sokkal egészségesebbek lesznek, erőnlételeg és mentálisan egyaránt. Csíkszeredának van sportstratégiája, azért dolgoznak, hogy tényleg azokon segítsenek, akikben látják, hogy magasabb szintre tudnak jutni, és a lényeg azon van, hogy a gyerekeknek legyen példaképük, akik ösztönzik őket arra, hogy elkezdjenek sportolni.” Tófalvi úgy véli, minden városnak kötelessége volna támogatni a legtöbb sportágat, olyannyira, mint például a kórházak felújítását.

Tófalvi Éva és Novák Károly Eduárd szerint a romániai sportrendszer a múltban ragadt